

ΑΝΑΤΟΛΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

ΕΤΟΣ Α΄.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΦΥΛ. Γ΄.

ΟΙ ΒΕΔΟΥΙΝΟΙ

Καθάπερ ἐν τῷ προηγουμένῳ τῆς «Ἀνατολῆς» φυλλαδίῳ ὑπεστηρίξαμεν ὅτι οἱ Ἰσραηλίται εὐρίσκονται ἐνταῦθα ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀβραάμ, οὕτω θὰ πειραθῶμεν νῦν νὰ ἀποδείξωμεν ὅτι καὶ οἱ Βεδουῖνοι, οἵτινες ζῶσιν ἐν ταῖς ἐρήμοις, κατάγονται ἀπὸ τῶν Βεδουῖνων ἐκεῖνων, οἵτινες ἐπέδραμον εἰς τὴν Αἴγυπτον ἐπὶ Τιμάου, τετάρτου Βασιλέως τῆς 157. Αἰγυπτιακῆς δυναστείας, 2082 ἔτη πρὸ Χριστοῦ.

Ἀναμφέριστον εἶναι ὅτι τὸ μέρος τοῦτο τῆς ἱστορίας εἶναι ἰανῶς συγκεχυμένον, διότι ποικιλοτρόπως ἐκτίθεται ὑπὸ τῶν διαφόρων συγγραφέων οὐχ ἥττον ὁμῶς ἀπαξάπαντες παραδέχονται, ὅτι κατὰ τὴν ρηθεϊαν ἐποχὴν ἡ Αἴγυπτος ὑπέστη τὴν ἐπιδρομὴν τῶν ὀρδῶν φυλῆς καλουμένης Ὑκσῶς. Οἱ βάρβαροι οὗτοι, νικήαντες ἐν τε τῇ Μέστῃ καὶ τῇ Κάτῳ Αἰγύπτῳ, ἀποκατεστάθησαν ἐν Μέμφιδι, ἰδρύσαντες νέαν μοναρχίαν διὰ

τῆς δυναστείας τῶν οὕτω κληθέντων Ποιμένων.

Ἡ καταστρεπτικὴ τῶν διοικήσεως διήρκεσε κατὰ τινὰς ἐπὶ δύο αἰῶνας, κατ' ἄλλους δὲ ἐτι πλειότερον. Ἄπαντες ὁμῶς ἔμοφνονοῦσι κατὰ τοῦτο, ὅτι Ἀμασίς τις, εἶτα δὲ καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀμένουφισ, ἐπολέμησαν αὐτοὺς καὶ τόσῳ στενῶς τοὺς ἐπολιώρησαν ἐν τῷ φρουρίῳ των Χάβαρι, ὥστε ἠναγκάσθησαν διὰ συνθήκης νὰ ἐγκαταλείπωσι τὴν Αἴγυπτον ὀριστικῶς.

Οἱ βάρβαροι οὗτοι ἦτο λαὸς Νομαδικὸς συγκαίμενος ἐξ Ἀσσυρίων, Φοινίκων, Σιμιτῶν, Ἀμαλικητῶν, Ἰσμαηλιτῶν, Ἀράβων ἐκ τῆς Πετραίας Ἀραβίας, κλπ. Ἡμεῖς γινώσκομεν αὐτοὺς ὑπὸ τὸ ὄνομα «Βεδουῖνοι», ἤτοι «οἱ ἄνδρες τῆς ἐρήμου». Ἴναι οὗτοι οἱ Βεδουῖνοι περὶ ὧν γράζει ὁ Τάσος.

Di soggiorno certo non sono stabili
[abitanti

Peregrini perpetui usano intorno
Tiarne gli alberghi e le cittadi errant;

ἤτοι:

«Δὲν ἔχουσι βεβαίαν διαμονὴν ἐθίζου-

σι δὲ νὰ πλαῖωνται δίκην αἰωνίων περιηγητῶν εἰς πόλεις καὶ χωρία».

Ἄν οὐχὶ πάντες οἱ ἀποτελοῦντες τὰς ἐξ Ὑκσὼς ὀρτὰς ἐκεῖνας, μέρος αὐτῶν ὅμως εἰσὶν οἱ Βεδουῖνοι οἱ κατοικήσαντες τὰς ἐρήμους τὰς πρὸς ἀνατολὰς τῆς Αἰγύπτου, ἐν ἣ ἐποχῇ οὔτοι μετὰ τῶν λοιπῶν ἀπῆρχοντο κατὰ τὴν συναφθεῖσαν συνθήκην ἐκ τῆς χώρας. Οἱ τελευταῖοι οὔτοι ἀντὶ νὰ ἀπέλθωσι μετὰ τῶν λοιπῶν εἰς Συρίαν, προετίμησαν νὰ πήξωσι τὰς σκηνάς των παρὰ τὴν Αἰγυπτον.

Καταστάντες δὲ ἀνίσχυροι πλέον νὰ ἀπειλῶσι τὴν Αἰγυπτον ὡς ἐκ τοῦ εὐαριθμοῦ αὐτῶν, ἀφῆλθον παρὰ τῶν Αἰγυπτίων ἀνενόχλητοι.

Φύσει ἐχθροὶ τῆς ἐπικοινωνίας μετ' ἄλλων φυλῶν, πλὴν τῆς ἰδίας, ἐκ παραδόσεως δὲ ἐχθροὶ τῶν γειτόνων λαῶν, ἔζησαν ἀπομεμονωμένοι ἀπὸ γεννεᾶς εἰς γεννεᾶν μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, μηδαμῶς μιμηθέντες κατ' ἄλλο τοὺς Αἰγυπτίους, εἰμὴ μόνον κατὰ τὸ θρησκευμα.

Καὶ ἰδοὺ ἑτέρα φυλὴ ζῶσα ἐν Αἰγύπτῳ, ἀποτελοῦσα μέρος τοῦ πληθυσμοῦ τῆς χώρας, ἀλλὰ, καθάπερ οἱ Ἰσραηλιταί, μὴ παρακολουθήσασα τὸν λαόν, ὅστις ἀποτελεῖ τὸ κύριον μέρος τοῦ πληθυσμοῦ. Ἡ φυλὴ αὕτη θεωρεῖται ὡς ἀγνωτέρα τῆς ὑπερισχυούσης, διὰ τὸν λόγον ὅτι δὲν ἦλθεν εἰς οὐδεμίαν ἐπιμιξίαν μετ' ἄλλων λαῶν.

Οἱ Βεδουῖνοι οὔτοι εἰσὶ φόρου ὑποτελεῖς εἰς τὴν Αἰγυπτιακὴν Κυβέρνησιν καὶ οὕτω καλλιεργοῦσι τὴν συνορεύουσαν μετὰ τὰς ἐρήμους των γῆν. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὰ λοιπὰ εἰσὶν ἀνεξάρτητοι,

ἔδωκαν πολλάκις ἀφορμὴν ταραχῶν καὶ ἠνάγκασαν τὴν Κυβέρνησιν νὰ περιστείλῃ τὸ θράσος των.

Ὁ Σείδ Πασσᾶς κατὰ τὰ πρῶτα τῆς ἀντιβασιλείας του ἔτη ἠναγκάσθη νὰ καταστρέψῃ ὀλόκληρον φυλὴν Βεδουίνων. Ἀλλὰ μὴ μεταξὺ των διάγουσιν ἐν εἰρήνῃ; Πολλάκις ἀλληλομαχοῦσι καὶ ἰδίως αἱ τῆς Ἄνω Αἰγύπτου φυλαὶ πρὸς τὰς τῆς Κάτω. Ἐν τοῖς πολέμοις τούτοις φέρονται βαρβάρως, πιέζοντες ἀθώους κατοίκους, ἀρπάζοντες πᾶν τὸ προτιυχὸν καὶ τὰ πάντα καταστρέφοντες.

Τὸ 1798 ὑπῆρχον 60 φυλαὶ Βεδουίνων ἐξαρτώμεναι ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου, ἀποτελοῦσαι πληθυσμὸν 100,000 σχεδὸν ψυχῶν. Αἱ φυλαὶ αὗται ἠδύνατο νὰ παράσχωσι 18—20 χιλιάδας μαχητῶν. Ὁ τρόπος δι' οὗ μάχονται καταπροδίδει θράσος μᾶλλον ἢ πειθαρχίαν. Ὅταν δ' εὐρίσκωνται εἰς ὑπηρεσίαν τακτικοῦ στρατοῦ, ὡς ἦσαν ὑπὸ τὸν Ἰβραῆμ Πασσᾶν ἐν Συρίᾳ, καθίστανται ὠφελιμώτατοι, διότι, ὡς οἱ Κοζάκοι, εἰσὶ καὶ αὐτοὶ γενναῖοι καὶ ταχεῖς.

Ἡ ἐρημος εἶναι ἡ Αὐτοκρατορία των, ἢ τερπνὴ των διαμονή. Ἐκεῖ ἀναπνεοῦσι τὴν αὔραν τοῦ μεγαλείου καὶ ὑπ' αὐτῆς ἀεννάως ζωογονοῦνται.

Ἐκ φυσικῆς κλίσεως πρὸς τὸ μὴ ὑποτάσσεσθαι ἐπιτίθενται καθ' οἰοῦδήποντε, ἀρκεῖ ἢ ἐπίθεσις νὰ πορίσῃ αὐτοῖς ὠφελιάν τινα. Καὶ πρὸς αὐτὰς τὰς ἀρχὰς φέρονται πολλάκις θρασέως. Εἶναι ὅμως ἀνεκτίμητοι ἐν εἰρήνῃ, τηροῦντες ἔθιμα πατριαρχικὰ ἐν τῇ οἰκογενείᾳ των καὶ καὶ θεωροῦντες δόξαν αὐτῶν ἀρχαῖαν τὸ δέχεσθαι φιλοφρόνως τοὺς ξένους εἰς τὰς σκηνάς των.

Ἀκίνητα πράγματα δὲν ἔχουσι. Ζῶσιν ἐν εὐμετακομίστοις σκηναῖς. Ὁ πλοῦτος αὐτῶν σύγκειται ἐξ ἵππων, καθαρᾶς ἀραβικῆς καταγωγῆς, ἐκ καμήλων καὶ κριῶν. Ἐκ τῶν ζῶων τούτων προμηθεύονται τὰ πρὸς τροφήν καὶ ἐνδυμασίαν των. Ἡ τροφή των συνίσταται ἐκ τοῦ γάλακτος τῆς καμήλου, τοῦ κρέατος αὐτῆς, τοῦ τῶν κριῶν, ἐκ φοινικοβαλάνων, τυροῦ, καὶ λοιπῶν.

Ὁ ἱματισμὸς αὐτῶν, ὅμοιος παρ' ἀπάσαις ταῖς φυλαῖς τῶν ἐν ταῖς ἐρήμοις Βεδουίνων, συνίσταται εἰς μέγα κάλυμμα ἐκ λινοῦ ὑφάσματος, διατεθειμένου οὕτως ἐπὶ τοῦ σώματος, ὥστε νὰ καλύπτῃ καὶ αὐτὴν τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐκ χιτῶνος στενοῦ ἐνδοθεν, οὗ τινος ὅμως στεροῦνται οἱ πλεῖστοι. Αἱ γυναῖκες ἐνδύονται ἀπαραλλάκτως ὡς οἱ ἄνδρες μετὰ τὴν προσθήκην ἑνὸς μανδυλίου καλύπτοντος τὸ μέτωπον καὶ δενομένου ὀπισθεν. Τὰ νήπια, ὅσα δὲν δύνανται νὰ περιπατῶσι, τίθενται ἐντὸς λινοῦ ὑφάσματος ἀνὰ δύο ἢ καὶ τρία καὶ ἐξ αὐτοῦ προκύπτει μόνον ἢ μικρὰ κεφαλὴ των.

Μακρὸν πυροβόλον, φέρον πυρόλιθον, πιστόλια, σπάθη καὶ πολλάκις δόρυ μακρὸν, εἰσὶν οἱ ἀχώριστοι τοῦ Βεδουίνου σύντροφοι.

Τέλος ἡ γλῶσσα των, ἣτις διακρίνει αὐτοὺς πάντων τῶν λοιπῶν κατοίκων τῆς χώρας, εἶναι ἡ ἀρχαία Βεδουίνικῃ, ἣν ὀμιλοῦσι πάντες οἱ Βεδουῖνοι, ἔτι καὶ αὐτοὶ οἱ ἀνήκοντες εἰς ἄλλα κράτη. Ἐχουσιν ἔπειτα τὰ ἀρχαῖα των ἄσματα καὶ τοὺς ἀρχαίους χορούς.

Εἰσὶν ὑψηλοῦ ἀναστήματος, νευρώδεις, ταχεῖς. Ἡ ἐνδυμασία των, ἡ φυ-

σιογνωμία των, ἡ χροιά των, ὑπομιμνήσκει ἡμῖν τὴν ἀρχαιότητα, καὶ φέρει ἐνώπιόν μας ζῶντας τοὺς τύπους τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀμάσιος.

Η 29 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ.

«Ἡ ἐξήγησις τοῦ ἡμερολογίου εἶναι ἐκ τῶν λεπτοτέρων καὶ μᾶλλον ἀκανθῶδων μερῶν τῆς ἐπιστήμης καὶ μαθήσεως ἐν γένει», εἶπε ποτὲ ὁ Ἀραγῶ.

Ὁρθοτάτη ἡ παρατήρησις τοῦ Ἀραγῶ ὅθεν καὶ ἡμεῖς ἐνταῦθα δὲν θέλομεν ἐπιχειρήσει μακρὰν καὶ βαθεῖαν διδασκαλίαν, ἀλλὰ θὰ εἰπωμεν μόνον, προκειμένου περὶ τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου τοῦ 1880, ὅτις ἔχει 29 ἡμέρας ἀντὶ 28, τὸν λόγον τῆς τοιαύτης διαφορᾶς καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς ὀνομασίας: *dissektor* ἔτος.

Καὶ πρῶτον τί ἐστὶν ἔτος; Ἡθέλομεν περιπέσει εἰς μακρὰς καὶ λεπτομερεῖς ἐξηγήσεις, ἐὰν ἠθέλομεν νὰ ὀρίσωμεν ἀκριβῶς τὸν τοσούτω κοινὸν τοῦτον ὅρον. Ἀρκούμεθα ὅθεν νὰ εἰπωμεν ὅτι οὕτω καλεῖται ἡ διάρκεια μιᾶς ὀλοκλήρου περιφορᾶς τῆς γῆς περὶ τὸν ἥλιον ἢ, ἀκριβέστερον, ὁ χρόνος, ὅστις παρερχεται μεταξύ δύο διαδοχικῶν διαβάσεων τοῦ ἡμετέρου πλανήτου διὰ τοῦ αὐτοῦ ἰσημερινοῦ σημείου. Αὕτη δὲ ἡ διάρκεια τοῦ ἔτους, τοῦ καὶ τροπικοῦ καλουμένου, δὲν ἀποτελεῖται ἀκριβῶς ἐκ 365 ἡμερῶν, ἀλλὰ κατὰ προσέγγισιν ἐκ 365 ἡμερῶν καὶ 6 ὥρῶν, ἧτοι ἐνὸς τετάρτου τῆς ἡμέρας.

Οἱ Ρωμαῖοι, ἐπὶ Νουμᾶ, εἶχον ἔτος συγκείμενον ἐκ 355 ἡμερῶν. Ἀλλ' ἡ διαφορὰ αὐτοῦ πρὸς τὸ πραγματικὸν ἔτος ἦν τοσαύτη, ὥστε ἠσθάνθησαν τὴν ἀνάγκην ἐμβολίου μηνός, ὅστις ἐξ 22 ἡμερῶν συγκείμενος ἐκαλεῖτο Mercedonius καὶ προσετίθετο κατὰ διετίαν εἰς τοὺς δώδεκα ἔτοποθέτουσαν δὲ τὸν μῆνα

τούτον δλόκληρον μεταξύ τῆς 23 καὶ τῆς 24 τοῦ φεβρουαρίου. Τὸ ἔτος ἦν τότε 366 ἡμερῶν, τούτέστι μεγαλύτερον τοῦ πολιτικοῦ κατὰ ποσότητα, ἥτις εἰς διάστημα μιᾶς ἑκατονταετηρίδος ἀποτελεῖ 73 ἡμέρας, διαφορὰν οὐχὶ μικράν· ὅθεν ἐδόθη τὸ δικαίωμα εἰς τοὺς Ποντίφηκας νὰ προσδιορίζωσι τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν ἐκάστου ἐμβολίου μηνός. Τοῦ δικαίουματος δὲ τούτου καταχωρῶμενοι ὀφρεῖς, παρέτεινον αὐθαίρως τὴν διάρκειαν τῆς ὑπηρεσίας τῶν φίλων των, ἐσμίκρουν τὴν διάρκειαν τῆς ὑπηρεσίας τῶν ἐχθρῶν των, ἐπέτρευον ἢ παρέτεινον τὰς λήξεις τῶν συναλλαγμάτων κτλ., καὶ τοσοῦτον ἀναίτιως, ὥστε κατήντησε νὰ ἐορτάζωσι κατὰ τὸν γειμῶνα τὰς ἐορτάς τοῦ θεοῦ καὶ κατὰ τὸ ἔαρ τὰς τοῦ φθινοπώρου.

Εἰς τὴν τοιαύτην ἀτοξίαν καὶ σύγχυσιν ἔθεσε τέρμα ὁ Ἰούλιος Καίσαρ, ὡς ἀνώτατος Ἀρχιερεὺς (Pontifex maximus), ἐπιχειρήσας μεταρρυθμισίαν, ἥτις ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του ἐκλήθη Ἰουλιανή. Προσεκάλεσε ἐπὶ τούτου ἐξ Αἰγύπτου τὸν Σωσιγένην (ἀληθῆ αὐτοεργὸν τῆς μεταρρυθμίσεως,) ἐκ τῶν ἀστρονομικῶν γνώσεων τοῦ ὁποίου ὠφελούμενος, ἐκάνονισε τὴν διάρκειαν τοῦ πολιτικοῦ ἔτους, ὡς ἀνωτέρω ἐρέθη, εἰς 365 ἡμέρας καὶ ἐν τέταρτον κατὰ προσέγγισιν.

Τὸ τέταρτον τοῦτο τῆς ἡμέρας εἰς διάστημα τεσσάρων ἔτων ἀπετέλει μίαν δλόκληρον ἡμέραν, ἢ ἀπερασίση νὰ προσθέτωσιν, ἀνά πᾶν τέταρτον ἔτος, μετὰ τὴν εἰκοστὴν τετάρτην ἡμέραν τοῦ φεβρουαρίου, ἥτις ἐν τῷ ρωμαϊκῷ καλενδαρίῳ ἦν ἡ ἕκτη ἡμέρα πρὸ τῶν καλενδῶν (1) τοῦ Μαρτίου καὶ ἐκαλεῖτο sexto calendas. Ὅθεν τοῦ λοιποῦ ἡ ἐμβολίμος αὕτη ἡμέρα ἐθεωρεῖτο ὡς ἄλλη ἕκτη

(1) Καλενδῶν ἐκάλουν οἱ Ῥωμαῖοι τὴν πρώτην ἡμέραν ἐκάστου μηνός.

πρὸ τῶν καλενδῶν καὶ ἐκαλεῖτο bis sexto calendas, ἐπομένως καὶ τὸ ἐκ 366 ἡμερῶν συγκείμενον ἔτος ἐκλήθη δίσεκτον (bis sextus.)

Τὸ νῦν ἐν χρῆσει δίσεκτον ἢ ἐμβολίμος ἔτος, διαφέρει τοῦ παλαιοῦ μόνον κατὰ τὴν θέσιν τῆς ἐμβολίου ἡμέρας, ἥτις τώρα τίθεται εἰς τὸ τέλος, μετὰ τὴν 28 φεβρουαρίου καὶ ἀποτελεῖ τὴν 29 τοῦ μηνός τούτου, ὅτε ἐορτάζεται κατὰ τετραετίαν καὶ ἡ μνήμη τοῦ ὁσίου Κατσιανοῦ τοῦ Ῥωμαίου.

Πῶς δὲ ἀναγνωρίζομεν, ἐκ μόνης τῆς ἀπαγγελίας τοῦ ἀριθμοῦ ἔτους τινός, ἐάν ἦναι δίσεκτον ἢ ὄχι; Ἀπλούστατον. Ἀρκεῖ νὰ παρατηρήσωμεν ἐάν τὰ δύο τελευταῖα ψηφία τοῦ λαμβανόμενου ἦναι ἀριθμοὶ πολλαπλασίου τοῦ 4, τούτέστιν ἐάν διαιρῆται ἀκριβῶς διὰ τοῦ 4, (διότι ἡ Ἰουλιανὴ μεταρρυθμίσις ἐτέθη εἰς ἐνέργειαν τὸ 44 ἔτος Π. Χρ.) ἐπομένως τὸ ἔτος 4 μ. χ. ἦν δίσεκτον ὡς καὶ τὰ 8, 12, 16 κτλ. ἐπίσης καὶ τὰ 1400, 1500, 1600. Ὁμοίως τὰ μὲν 1876, 1872, 1880 κτλ. ἐπειδὴ οἱ ἀριθμοὶ 76, 72, 80 διαιροῦνται διὰ 4, εἶναι δίσεκτα, τὰ δὲ 1875, 1878, 1854, 1897 εἶναι ἔτη ἐκ 365 ἡμερῶν συγκείμενα, διότι οἱ ἀριθμοὶ 75 καὶ 97 ὡς καὶ 18 καὶ 54 δὲν διαιροῦνται ἀκριβῶς διὰ 4. Ἄλλ' ὁ Ἰούλιος Καίσαρ ἢ μάλλον ὁ Σωσιγένης ἠπατήθη προσδιωρίσας τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν τοῦ ἔτους ἐκ 365 καὶ 1/4· διότι τὸ μεταξύ δύο ἰσημερινῶν σημείων χρονικὸν διάστημα δὲν εἶναι ἀκριβῶς 365 ἡμερῶν καὶ 1/4 ἢ 365 1/4 ἡμερῶν καὶ 25 ἑκατοστῶν (365 ἡμ. 25,) ἀλλὰ μόνον 365 ἡμ. καὶ 242217, τούτέστι 365 ἡμερῶν, 5 ὥρων, 48 λεπτῶν, καὶ 47 δευτέρων λεπτῶν καὶ ἡμίσεος.

Οὕτω τὸ Ἰουλιανὸν ἔτος εἶναι μεγαλύτερον τοῦ ἀληθοῦς κατὰ 11 πρῶτα λεπτά, 12 δευτέρα καὶ ἡμισυ. Ἡ μικρὰ αὕτη διαφορὰ ἐπιπροσπιθεμένη μετὰ 129 ἔτη, ἀποτελεῖ μίαν ἡμέραν· ἐπομένως τὸ Ἰουλιανὸν ἔτος θέλει

μένει ὀπίσω τοῦ ἀληθοῦς κατὰ μίαν ἡμέραν, ἥτοι θέλει ἀρχίζει κατὰ μίαν ἡμέραν βραδύτερον. Ἀπὸ δὲ 325 Μ. Χρ. — ὅτε συνεκροτήθη ἡ ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἵνα προσδιορίσῃ διὰ τὴν μεταβλητὴν ἐορτὴν τοῦ Πάσχα σταθερὸν κανόνα, ὅστις ὑπέθετεν ὅτι ἡ ἐαρινὴ ἰσημερία θέλει συμβαίνει πάντοτε τὴν 21 Μαρτίου, ὡς καὶ κατὰ τὸ 325 — μέχρι τῆς δεκάτης ἑκτῆς ἑκατονταετηρίδος ἡ ἀνωτέρω διαφορὰ ἀπετέλεσε 10 ἡμέρας, ἡ δὲ ἐαρινὴ ἰσημερία συνέβη τὴν 11 Μαρτίου. Ὅθεν ὁ Πάππας Γρηγόριος ὁ XIII ἐπεχείρησε κατὰ τὸ 1582 νέαν μεταρρυθμίαν, τὴν ἐπονομασθεῖσαν Γρηγοριανήν. Κατὰ πρῶτον ἐδιόρθωσε τὸ σφάλμα τῶν 10 ἡμερῶν, ἀποφασίσας ἵνα ἡ 5 Ὀκτωβρίου τοῦ 1582 θεωρηθῇ ὡς 15 Ὀκτωβρίου, ὅστις ἔλαβε μόνον 20 ἡμέρας, καὶ ἐκ τούτου ἡ ἐαρινὴ ἰσημερία ἐπληθῆσε κατὰ τὸ 1583 εἰς τὴν 21 Μαρτίου. Ἐπειτα ἐπειδὴ πλεονάζον κλάσμα εἰς μίαν ἑκατονταετηρίδα ἀπετέλει 3/4 τῆς ἡμέρας κατὰ προσέγγισιν, ἥτοι 3 ἡμέρας εἰς 400 ἔτη, ἀπερασίση νὰ παρεντίθενται εἰς 400 ἔτη 97 δίσεκτα καὶ ὄχι 100, ὡς εἰς τὸ Ἰουλιανόν, καὶ οὕτως ἀφαιροῦνται αἱ πλεονάζουσαι 3 ἡμέραι ἐν διαστήματι 400 ἐτῶν. Ὅθεν κοινὰ ἔτη θεωροῦνται πλὴν τῶν ἀνωτέρω μνημονευθέντων καὶ ἐκεῖνα, ὧν ὁ ἐκπράζων τὴν τάξιν αὐτῶν ἀριθμὸς, ἔχει δύο εἰς τὸ τέλος μηδενικά ἐκτὸς ἐκεῖνων ὧν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἑκατοντάδων εἶναι διαιρετὸς διὰ τοῦ 4. Οὕτω ἐκ τῶν ἐτῶν 1600, 1700, 1800, 1900, ἄτινα κατὰ τὸ Ἰουλιανόν εἶναι δίσεκτα, κατὰ τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον μόνον τὸ 1600, οὗτινος ὁ ἀριθμὸς 16 τῶν ἑκατοντάδων εἶναι διαιρετὸς διὰ 4 εἶναι τοιοῦτον, τὰ δὲ λοιπὰ κοινὰ. Τὸ ἔτος 2000 εἶναι ἐπίσης δίσεκτον, τὰ δὲ 2, 100, 2200, 2300 κοινὰ. Κατὰ τὰ εἰρημένα λοιπὸν ἢ μεταξύ τοῦ Ἰουλιανοῦ καὶ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου διαφορὰ ἦν ἀπὸ μὲν τοῦ 1582 μέχρι τοῦ 1700 ἔτους 10 ἡμερῶν, ἀπὸ

δὲ τοῦ 1700 μέχρι τοῦ 1800 ἔτους 11 ἡμερῶν καὶ ἀπὸ τοῦ 1800 μέχρι τοῦ 1900 ἔτους 12 ἡμερῶν.

Ἀληθῶς μὲν εἶναι ἡ Παπικὴ μεταρρυθμίσις ἀκριβεστέρα τῆς τοῦ Ῥωμαίου ἀρχιερέως, ἀλλ' εἶναι καὶ ἐντελῶς ἀλάνθαστος; Δυστυχῶς ὄχι.

Καὶ ἡ Γρηγοριανὴ μεταρρυθμίσις ὑποθέτει τὸ ἔτος μεγαλύτερον τοῦ τροπικοῦ κατὰ 283 ἑκατομμυριαστὰ τῆς ἡμέρας, ἥτοι ποσότητα ὀλίγον ὑπερβαίνουσαν τὰ 24 δευτέρα λεπτά, ἥτις εἰς διάστημα 4000 ἐτῶν ἀποτελεῖ περίπου μίαν ἡμέραν. Ἐπομένως κατὰ τὸ ἔτος 3582 θὰ ἦναι ἀνάγκη νὰ γίνῃ ἡ διόρθωσις τῆς ἐπισωρεύσεως τοῦ ἐλαχίστου τούτου λάθους.

Ἡ ἐν Φραγκφόρτῃ Ἀκαδημία τῶν ἐπιστημῶν περὶ τὰ μέσα τῆς παρελθούσης δεκαετίας κατέδειξε τὸ ἀνεπαρκές τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, διαβιβάσασα ἐκτενὴ διατριβὴν πρὸς πάσας τὰς Ἀκαδημίας τῆς ὑψηλοῦ, καὶ προσκαλέσασα συγχρόνως τοὺς δύο ἐπιστημοτέρους ἀστρονόμους, τὸν ἐν Δόρπατ (17ῃ Ῥωσσίας) Μαϊδλερ καὶ τὸν ἐν μοναστηρίῳ Χεῖς, ἵνα συσκεφθέντες προτείνωσι τὴν δέουσαν μεταρρυθμίαν. Ὁ Μαϊδλερ ἐπρότεινε μετὰ τινα χρόνον τὴν ἐξῆς διόρθωσιν: Νὰ καταργηθῇ ἡ παρεμβολικὴ μέθοδος (καθ' ἣν εἰς τετρακόσια ἔτη διαγράφονται τρία Ἰουλιανὰ δίσεκτα)· ἀντὶ δὲ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν 400 νὰ λαμβάνωνται ἀπὸ τοῦδε μόνα 128 ἔτη, μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν ὁποίων θὰ διαγράφηται ἐκάστοτε ἐν δίσεκτον ἔτος. Ἀρχὴν δὲ τῆς νέας ταύτης περιόδου προτείνει τὸ ἔτος 1900. Ἀληθεύει μὲν, ὅτι καὶ ἡ νεωτέρα αὕτη διάρκεια τοῦ ἔτους εἶναι μακροτέρα τοῦ δέοντος κατὰ 2/5 τοῦ δευτέρου λεπτοῦ· τὸ τοιοῦτον λάθος ὅμως ἀξάνεται εἰς μίαν ἡμέραν μόλις μετὰ 216, 000 ἐτῶν.

Ἄς μὴ γελῶσιν οἱ ἀναγνώσταί διὰ τοιαύτας λίαν λεπτολόγους τοῦ ἡμερολογίου διορ-

θώσεις. Ἡ χρονολογία τοῦ παρελθόντος εἶναι τόσον σφαλερὰ καὶ συγκεχυμένη, ὥστε ὁ ἀπὸ Χριστοῦ γεννήσεως χρόνος, καθ' ὃν σήμερον μετροῦμεν, εἶναι κατὰ 6 ἢ 7 ἔτη βραχύτερος τοῦ ὀρθοῦ. Ἐάν αἱ ἐν τῇ Εὐρώπῃ ἐκκλησιαστικαὶ καὶ Σύνοδοι ἐβασάνιζον τὸ μικρὸν ἐκεῖνο λάθος, θὰ εἶχομεν ἐφέτος οὐχὶ 1880 ἀλλὰ 1886 ἢ 1887 ἀπὸ Χριστοῦ. Τούτου ἕνεκα αἱ ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Δυτικοῖς καὶ Ἀνατολικοῖς λαοῖς χρονολογίαι πρέπει νὰ καταργηθῶσιν, ἀντικαθιστώμεναι δι' ἑτέρου ὁμοιομόρφου καὶ ὀλιγοπερον πλημμυλοῦς Ἡμερολογίου. Δ....

Η ΤΗΣ ΕΚΔΙΚΗΣΕΩΣ ΑΓΑΛΛΙΑΣΙΣ

Διήγημα

(Συνέχεια ἴδε προηγ. ἀριθ.)

Οἱ λόγοι οὗτοι, ἐκφερόμενοι ἐνώπιον τῆς ὀμνηγύρεως θὰ ἐπήνεγκον λυπηρὸν ἀποτέλεσμα, ἀν ἄλλος εὐρίσκετο εἰς τὴν θέσιν τοῦ Μάζου, ὅστις ἠσοθάνθη μὲν ἐν τῇ καρδίᾳ νιγμὸν φοβερόν, ἀλλὰ τὸν ἀπέπνιξε, καὶ διὰ τοῦ αὐτοῦ μειδιώματος,

— Βῆναι ἀληθές, εἶπεν ἀπλῶς. Σὺ ὑπῆρξες εὐτυχέστερος ἐμοῦ. . . διότι τὸ ἀξίεις καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι καὶ τὴν Μαρίαν θὰ καταστήσης εὐδαίμονα, ὅπως δικαιοῦται τὴν ἐκλογὴν τῆς.

— Βεβαίως! ἐκραύγασεν ὁ μέθυστος, ὅστις πλέον ἐβλεπε τὰ πάντα ὀρχοῦμενα. Ἐχρειάζετο νέος ὡς ἐμὲ, διὰ τὴν φιλιότην αὐτὴν νέαν.

Καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸ στήθος τῆς Μαρίας, ὅπως τὴν θωπεύσῃ.

Ἡ Μαρία ἀπεσφόρη ἐν τάχει, ὅπως ἀποφύγῃ τὸ κίνημα ἐκεῖνο. Οἱ λόγοι τοῦ συζύγου τῆς εἶνεποῖον ἀνησυχίαν, σχεδὸν αἰσχύνῃ οἱ τοῦ Μάζου ταχαχύν. Ἡ φιλαυτία τῆς προσεβάλλετο ὑπὸ τῆς ὑπεροπτικῆς τοῦ Φραγκίσκου ἰδέας περὶ προτιμῆσεώς του, ὡς καὶ ὑπὸ τῆς ἀνοήτου ὑπεθυμίσσεως τῆς ἡγίας τοῦ Μάζου ἐν τοιαύτῃ στιγμῇ. Ὡς πρὸς τὸν Μάζον δὲ, αἱ εὐχαὶ του ἐκείναι ἀντήχουν ὡς εἰρωνεῖα, ὡς ἀ-

πειλὴ σχεδὸν εἰς τὰ ὠτά τῆς, καὶ ἐνόμιζεν ὅτι ἐξηγοῦντο οὕτως: «Ἐπρωτίμητες τὸν ἀνθρώπον αὐτὸν ἀντ' ἐμοῦ. Δὲν θὰ παρέλθῃ χρόνος πολὺς καὶ θὰ μετανόησῃς».

— Ἄφες με λοιπὸν ἤσυχον, εἶπε τῷ συζύγῳ τῆς διὰ τόνου μᾶλλον δυσαρέστου, ἐγειρομένη καὶ ὀπισθοχωροῦσα.

Ὁ Φραγκίσκος, ἔκαμε μορφασμὸν, ἐμφαίνοντα ὅτι δυσηρεστεῖτο διὰ τὸν τρόπον τῆς Μαρίας· ἀλλ' ὁ Προνέτης καὶ ὁ Μάζος, διὰ τῶν εὐχῶν τῶν διέκοψαν αὐτὸν, ἐτοιμαζόμενον νὰ προφέρῃ τις οἶδε ποίας ἀνοησίας.

Ἡ διασκέδασις παρετάθη μέχρι προκεχωρηκυίας νυκτός. Εἶτα ὁ διδάσκαλος τοῦ χωρίου καὶ τὶς ἀμαξηλάτης ἤξεντο παίζοντες βιολίον, ὁ δὲ χορὸς ἤξεντο. Ὁ οἶνος ἔκαμεν ὥστε ἄνδρες καὶ γυναῖκες νὰ ὀρχῶνται μὲ τὰ αὐτὰ πηδήματα μέχρι μεσονυκτίου. Τέλος πάντες ἀπῆλθον, καταλιπόντες τοὺς νεονύμφους ἐν τῷ κτήματι τοῦ Προνέτη, ἔθα ἔμελλε νὰ ἀποκατασταθῇ ὁ Φραγκίσκος ὡς διευθυντὴς αὐτοῦ καὶ συνέταρος τῆς Μαγδαληνῆς.

Διὰ τὸν Μάζον ἡ νύξ ἐκείνη ἦτο νύξ κολάσεως. Ἡ Μαρία περιβεβλημένη τὸ ἔνδυμα τοῦ γάμου, τῷ ἐφάνη χιλιάκις ὠραιότερα Καὶ ὅμως. Ἄνηκεν εἰς ἄλλον. . .

ΙΓ΄.

Παρήλθον πέντε ἔτη ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς τελετῆς τοῦ γάμου. Ἐπανευρίσκοντες τὰ πρόσωπα τοῦ διηγήματός μας, δυνάμεθα νὰ μάθωμεν τὴν πενταετῆ ταύτην ἱστορίαν των.

Ἐξαιρουμένου τοῦ κ. Προνέτη, ὅστις ἔμεινεν ὁ αὐτός, προγαστωρ, χαριεὶς καὶ εὐδαίμων, πάντες οἱ λοιποὶ ἤλλαξαν ἔκ πολὺ μέχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ Σεβαστιανοῦ, ὃν δὲν εὐρίσκομεν πλέον ὑπῆρξεν τῆς Μαγδαληνῆς.

Ὁ Μάζος, ὅπως ἐξ αὐτοῦ ἀρχίσωμεν, ἐγένετο πρόσωπον σπουδαῖον τοῦ χωρίου. Ἡμέραν τινὰ διεδόθη ὅτι ὁ ξενοδόχος ἐπώλησε τῷ Μάζῳ τὸ ξενοδοχεῖόν του. Ἀὐθροεὶ ἐφάνησαν τέκτονες ἐν αὐτῷ, οἵτινες ἐδιώθησαν σπουδαί-

ως τὸ οἶκημα καὶ κατέστησαν αὐτὸ τὸ ἀριστερον τοῦ χωρίου.

Τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Μάζου ἀπέκτησε μετ' ὀλίγον ἀρίστην ὑπόληψιν διὰ τὸν καλὸν οἶνον του, τὰ ὠραῖα φαγητά του, τὴν μετριότητα τῶν τιμῶν του. Οἱ πελάται συνέρρον ἀθρόοι. Οὐδεὶς διήρχετο ἀπὸ τοῦ χωρίου, ὅστις νὰ μὴ μείνῃ ἐπ' ὀλίγον ἐν αὐτῷ, ὅπως δέλθῃ ἐκεῖ μίαν εὐχάριστον ὥραν. Εἶχε διὰ τοὺς ἵππους ὠραῖο, σταυλοὺς μὲ πρόσφατον ἄχυρον καὶ ἄλλας τῶν ἵππων τροφάς, ὡς καὶ ἐξαιρετικὸν ἀποθήκην διὰ τὰς ἀμάξας. Διὰ τοὺς ὁδοιπόρους δὲ δωμάτια πολυτελεῖ καὶ ἀναπαυτικά, καθαρῶτητα, καλὴν ὑπηρεσίαν.

Οὐχὶ μόνον χάριν τοῦ κέρδους ἐξελέξατο ὁ Μάζος τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ξενοδόχου. Σκοπὸς δευτερεύων ὤθηεν αὐτὸν πρὸς τοῦτο, σκοπὸς, ὃν μετ' οὐ πολὺ θὰ νοήσωμεν, καὶ τὸν ὁποῖον ἐκαλλιέργει μετ' ὑπομονῆς, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ παύῃ κερδίζων καὶ ἀποταμιεύων χρήματα, εἰς βαθμὸν τοιοῦτον, ὥστε νὰ καταστῇ ὁ πλουσιώτερος τοῦ χωρίου. Ὁ πλούσιος πανταχοῦ καὶ πάντοτε ἐπιβάλλεται. Καὶ ὁ Μάζος δὲν ἠργοπόρησε ν' ἀποκτήσῃ ἐν τῇ πατριδί του ὑπεροχὴν τινὰ, ἣν ἐξεμεταλλεύετο ὑπὲρ τοῦ συμφέροντός του καὶ τῶν σχεδίων του.

Ἐξελέχθη δημοικὸς σύμβουλος, ὁ δὲ δήμαρχος, ὅστις ἦν ἀνίκανος ἀνθρώπος, καὶ ὃν ὁ Μάζος ἐφιλοδώρει [ἐκ διαλειμμάτων φιάλας τινὰς οἴνου, δὲν ἐβλεπε πλέον ἢ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Μάζου, δὲν ἐσκέπτετο ἢ διὰ τῆς κερφάλης τοῦ Μάζου, καὶ δὲν ἐπραττεν ἄλλο ἀφ' ὅτι ὁ Μάζος συνεβούλευεν αὐτὸν νὰ πράξῃ.

Ὁ Μάζος λοιπὸν εἶχε τὴν εὐνοίαν τῆς τύχης ἀφ' ἐνός, τὸν σεβασμὸν τῶν ἀνθρώπων ἀφ' ἐτέρου. Οὐδεὶς ἀνεγνώριζε πλέον τὸν ἀδύνατον καὶ περιφρονούμενον Μάζον, τὴν ἄλλοτε Σαύραν. Καὶ ὁ χαρακτήρ του αὐτὸς δὲν ἐφαίνετο πλέον ὀργίλος, ἐκδικητικὸς, ἀγριωπὸς. Ἐνόμιζε τι, ὅτι ἀνεγεννήθη! Καὶ ὅμως ὁ Μάζος ἦτο ὁ αὐτός,

ἐκδικητικὸς, ἐκδικητικώτατος.

Ὁ διδάσκαλος τοῦ χωρίου, ὅστις τέως ἔχαιρε τὴν κοινὴν ὑπόληψιν, ἀνεκαλύφθη ὡς ραδιοῦργος, ὡς δόλιος, ὡς καταστρέφων τὴν ἠθικὴν τῶν μαθητῶν του.

Κατ' ἀρχὰς διεδόθη τοῦτο ὑποκώφως, εἶτα φανερώτερον, μετ' ὀλίγον ἢ δυσαρτέκεια ἐκορυφώθη. Ὅταν ὁ Μάζος εὗρε κατάλληλον τὴν στιγμὴν, ἐπρότεινε τὴν παῦσιν του ἐν τῷ Δημοτικῷ Συμβουλίῳ, ἣν ἐπέτυχε, καὶ διωρίσθη ἄλλος κατὰ σύστασιν αὐτοῦ τοῦ ἰδίου. Ὁ αὐτοχρὴς διδάσκαλος, πατὴρ πέντε τέκνων, ἐρρίφθη οὕτως ἐν μέσῃ τῇ ὁδῷ, ἀγνοῶν πῶς πλέον νὰ διαθρέψῃ τὴν οἰκογένειάν του. Τὸ λάθος τοῦ διδασκάλου ἦτο ὅτι ἄλλοτε περιέπαιξε τὸν Μάζον πλειότερον τῶν ἄλλων. Βαθμηδὸν κατώρθωσε νὰ ζημιώτῃ ἢ κτυπήσῃ τοιοῦτοτρόπως πάντας ὅσοι ἐν τῇ ἐποχῇ τῆς παιδικῆς ἡλικίας του τὸν προσέβαλον ἢ τὸν ἐβλαψαν. Κατώρθωσε νὰ ζημιώσῃ καὶ αὐτὸν τὸν Γρήνδαν, γινώσκων ὅτι πολλὴν ἐπήνεγκε λύπην τῷ πατρί του κατὰ τὰς ὑστάτας τοῦ βίου του ἡμέρας, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ γινώσκῃ πῶς ἠδυνήθη αὐτός νὰ σωθῇ ἐκ τῶν ὀνύχων τοῦ τοκογλύφου τούτου.

Ὁ Μάζος διετέθη νὰ δανεῖζῃ πάντας ἐπὶ τόκῳ μετριωτάτῳ, ὅστις πορρωθαλλόμενος πρὸς τὸν τοῦ Γρήνδα, ἐφαίνετο δωρεά. Οὐδεὶς λοιπὸν ἀπετεινετο πλέον πρὸς αὐτὸν διὰ δάνεια. Οὕτως ὁ Μάζος ἀπέκτα δημοτικότητα καὶ κέρδη. Ὁ Γρήνδας βαθμηδὸν εἶδεν ὅτι τὰ κέρδη του ἐξέλιπον, οὐχὶ μόνον διότι δὲν ἐδάνειζε πλέον, ἀλλὰ διότι ἔχασε καὶ τὰς ἐργολαβίας τοῦ χωρίου, ἃς ἄλλοτε ἀνελάμβανεν αὐτός, μὴ δυναμένου ἄλλου νὰ προσφέρῃ τιμὴν ἐν τῇ μειοδοσίᾳ. Ὁ Μάζος νῦν συνηγωνίζετο μετ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἐνίκαι μειοδοτῶν.

Ἐν τούτοις ἡ ὑπόληψις τοῦ Μάζου ἤξενεν. Ἄν ἐζήτηι νὰ λαβῇ τὴν θέσιν Δημάρχου, οἱ ἐκλογεῖς θὰ τῷ τὴν ἐδίδον διὰ πωμψηφίας, ἀλλ' οὗτος δὲν ἤθελε τοιαύτην θέσιν, διότι προετίμα νὰ ἔχῃ αὐτὴν κατ' οὐσίαν καὶ ἄλλοι ἄς

είχον τούς τύπους, τούς προκαλοῦντας τὸν φθόνον.

Ὁ Γρήνδας ἐν τούτοις κατ' ἀρχὰς ὠργίσθη κατὰ τοῦ Μάζου, εἶτα ἐμίσησεν αὐτὸν, μετὰ ταῦτα τὸν ἐφοβήθη, καὶ τέλος, τὸν ἐθαύμασεν. Ἠγωνίσθη κατ' αὐτοῦ, ἀλλ' ἠττήθη. Οἱ πάντες ἐμίσουν πλέον τὸν Γρήνδαν φανερώς, διότι τῶς ἐφοβοῦντο νὰ τὸ πράξωσιν.

Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ μεταβῆ παρὰ τῷ ἐχθρῷ του, νὰ ζητήσῃ τὴν φιλίαν του καὶ νὰ γίνῃ ὀπαδός του, ἐλπίζων ὅτι τοῦτο συνέφερον αὐτὸν πλειότερον. Ἐκαμε τὴν ἀπερριπτικὴν νὰ μεταβῆ παρὰ τῷ Μάζῳ ἐν ᾧ καθ' ἡν συνωμύει οὗτος μετ' ἄλλων προσώπων. Ὁ Μάζος ἀπέπεμψεν αὐτὸν μετὰ περιφρονήσεως, καὶ διὰ λέξεων ὑβριστικωτάτων. Ἐνῶ δὲ ὁ Γρήνδας ἀπήρχετο, ὁ Μάζος, ὡς νὰ εἶχε παραλείψει καὶ ἄλλας ὑβρεις καὶ θέλων νὰ τῷ τοξεύσῃ καὶ ταῦτα, ἔδραμεν ὀπίσθεν αὐτοῦ καὶ προφθάσας αὐτὸν τὸν ἤρπασεν ἀπὸ τοῦ ἐνδύματος. Διὰ τρόπου δὲ μυστηριώδους τῷ εἶπε χαμηλοφώνως.

— Ἀπόψε κατὰ τὸ μεσονύκτιον περιμένετε με εἰς τὴν οἰκίαν σας. Ἐκεῖ μόνοι δυνάμεθα νὰ ἐμιλήσωμεν.

Ὁ Γρήνδας ἐγείρας τούς ὀφθαλμούς παρετήρησεν αὐτὸν, καὶ ἐνόησεν ὅτι περὶ σπουδαίας ἐπρόκειτο ὑποθέσεως· διὰ τοῦ αὐτοῦ ὕψους λοιπὸν τῷ ἀπήνησεν.

— Ἐχει καλῶς.

— Καὶ ἄλλοτε, ἐξηκολούθησεν ὁ Μάζος ὑψηλοφώνως καὶ δι' ὀργίλου ὕψους, μὴ ἐρχεσθε νὰ με ἐνοχλήτε, διότι μεθ' ὑμῶν οὔτε ἔχω, οὔτε θέλω νὰ ἔχω σχέσεις.

Ὁ Γρήνδας ἐνόησε καλῶς καὶ ἀπῆλθεν.

Ὁ Μάζος εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του προσφίτων τῆς χειρὸς εὐθύμως. Τὰ πάντα ἔβαινον κατ' εὐχὴν. Ἐτιμώρησε τὸν τοκογλύφον, ὅστις ἐτυράννησε τὸν πατέρα του, καὶ ἐπὶ τέλους κατέστησεν αὐτὸν ἄνθρωπον τῶν σχεδίων του.

Τί ἐλέγθη κατὰ τὴν νυκτερινὴν ἐκείνην συνέν-

τευξιν μεταξὺ τοῦ Γρήνδα καὶ τοῦ Μάζου, θέλομεν τὸ μάθει ἀκολουθῶς, δυνάμεθα ὁμῶς ἀπὸ τοῦδε νὰ εἰπώμεν ὅτι ὁ τοῦ κακοῦ ἄγγελος ἠγαλλιάσατο ἐπὶ τῇ συνεντεύξει ἐκείνῃ.

Ὁ Γρήνδας δὲν ἐφάνη πλέον ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τοῦ Μάζου. Οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἡ παραμικροτέρα σχέσις ὑπῆρχε μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν προσώπων. Ἄλλ' ἐκ διαλειμμάτων, περὶ τὸ μεσονύκτιον, ἂν παρετήρει τις καλῶς, θὰ ἐβλεπεν ἐξερχόμενον τῆς οἰκίας τοῦ τοκογλύφου πρόσωπόν τι καὶ θὰ ὑπέθετεν ὅτι ἐγκλημά τι ἐτελεῖτο ἢ ἐπρόκειτο νὰ τελεσθῇ.

ΙΔ'.

Ἐνῶ ἡ τύχη ἐμεδίει πάντοτε τῷ Μάζῳ, τὸ ἐναντίον συνέβαινε τῷ Φραγκίσκῳ καὶ τῇ οικογενείᾳ του. Μετὰ ἕν ἔτος ἀπὸ τῆς τελέσεως τοῦ γάμου του, ὁ Φραγκίσκος, ἔφερεν υἱὸν τῷ ἔφημερῷ ὅπως τὸν βαπτίσῃ. Ἄλλ' ἐφ' ὅσον ἀφ' ἐνὸς τὰ μέλλοντα νὰ τρέφονται πρόσωπα ἐπλήθυνον ἐν τῇ οικογενείᾳ τοῦ Φραγκίσκου, ἀφ' ἐτέρου ἐπὶ τοσοῦτον ἠλαττοῦντο τὰ μέσα τοῦ ζῆν τῆς οικογενείας ταύτης. Ὁ Φραγκίσκος ἐμέμφετο τὴν τύχην, ἀλλ' εἶχεν ἄδικον, διότι ἡ τύχη τῷ παρέσχε πάντα τὰ μέσα τῆς εὐδαιμονίας. Τῷ ἔδωκε σύζυγον νέαν, ὡραϊαν, ἀγαπητὴν, καὶ κτήμα, ὅπερ, διὰ τῆς ἐργασίας καὶ δραστηριότητός του, ἠδύνατο νὰ τῷ προσκομίσῃ κέρδη ἄφθονα· ἀλλ' ἡ διαφθορὰ εἰσέδυσεν ἐν τῇ καρδίᾳ του καὶ ἀντὶ τῆς συζύγου καὶ τοῦ κτήματος, προετίμα τὸν οἶνον καὶ τὸ χαρτοπαίγιον!

Ὡρίσθη κατ' ἀρχὰς τῇ Μαρίᾳ νὰ μὴ πλεῖσισθαι οὔτε εἰσπωλεῖον, οὔτε παιγιόχαρτα. Καὶ κατὰ τούς πρώτους μῆνας τοῦ γάμου του ἐτήρησε τὴν ὑπόσχεσίν του. Οἱ μῆνες ἐκείνοι ἦσαν οἱ μόνοι εὐτυχεῖς διὰ τὴν Μαρίαν. Καὶ ἡ Μαγδαληνὴ αὐτῇ, ἧτις δὲν ἐφάνη τόσῳ πρόθυμος εἰς τὴν τέλει τοῦ γάμου, ἤρξατο νῦν οὕτως εὐχριστημένῃ λίαν. Ὁ Φραγκίσκος εἰργάζετο καὶ ἐξ ἄποκλειστικῶς διὰ τὴν οικογενεῖαν. Ὁ Προετίμας ὠμολόγει καὶ ἐκήρυσεν ὅτι

ὁ Φραγκίσκος ἦν ὁ ἀξιώτερος τῶν γαμβρῶν καὶ ὅτι ὠρεῖλετο εἰς αὐτὸν ἢ ἐπίτευξις τοῦ γάμου καὶ ἡ εὐδαιμονία τῶν συζύγων. Ἐβρως ἄγνός ἐβασίλευε μεταξὺ τῶν, οὐδὲν δὲ νέφος ἐσκίαζε τὸν συζυγικὸν των ὀρίζοντα. Ἡ Μαρία ἐλησμόνησεν ἐπὶ τέλους τὰς ἀπειλάς καὶ αὐτὴν ἐτι τὴν ὑπαρξιν τοῦ Μάζου, ὅστις δὲν ἐνεφανίσθη πλέον εἰς τὴν οἰκίαν της. Καὶ, ὡς ὁ ἴδιος Μάζος ἐκ προθέσεως νὰ ἐκρύπτετο, δυσκόλως συνέπιπτε ν' ἀπαντήσωσιν αὐτὸν οἱ σύζυγοι καὶ ἐν αὐτῇ ἐτι τῇ ὁδῷ.

Ἄν ὁμῶς ἐλησμόνησαν τὸν Μάζον καὶ περὶ αὐτοῦ λόγον δὲν ἐποίουν, ὁ Φραγκίσκος ἐνεθυμείτο ὅτι τῷ ὠρεῖλε 500 φράγκα καὶ ἐπόθει διὰ πολλοὺς λόγους νὰ τῷ τ' ἀποδώσῃ. Ὅταν λοιπὸν ἠδυνήθη νὰ γίνῃ κύριος τοῦ ποσοῦ αὐτοῦ, ἔσπευσε νὰ τὸ ἀποδώσῃ τῷ πιστωτῇ του. Ἡ Μαρία ἠσθάνθη ἀπαίσιόν τινα φόβον ἐπὶ τῇ περιστάσει, ἣν ἐξέλαβεν ὡς προκινάκρουσμα τῶν δυστυχιῶν τοῦ μέλλοντος.

— Μὴν ὑπάγῃς σὺ ὁ ἴδιος, τῷ εἶπεν αὐτῇ. Πέμψον αὐτὰ διὰ τοῦ Σεβαστιανοῦ.

— Διατί; ἠρώτησεν ἔκθαμβος ὁ Φραγκίσκος ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ ιδέᾳ τῆς συζύγου του.

— Διότι, ἀπήνησεν ἡ Μαρία, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σκέπτωμαι ὅτι σὺ καὶ αὐτὸς εἶσθε ἐπὶ τὸ αὐτό.

Ὁ Φραγκίσκος ὕψωσε τοὺς ὤμους καὶ ἐγέλασεν ὑπερηφάνως.

— Φοβεῖσαι λοιπὸν; . . .

— Ὅχι, ἀλλά . . .

— Ἐ! ἄφες αὐτά. Δὲν βλέπεις ὅτι ὁ Μάζος ἐγένετο ἄνθρωπος ὡς πρέπει; Ἐνόησεν ὅτι τὸ νὰ ἐκτεθῇ μ' ἐμέ δὲν τὸν συνέφερε, καὶ προετίμησε νὰ μείνῃ φίλος μάλλον ἢ ἐχθρός.

— Ἐφάνη τοιοῦτος, ἀλλά . . . τίς οἶδε τί τεκταίνει ἐν τῇ καρδίᾳ του; Μὴ πιστεύσης, ὅτι πᾶσα δυσαρέσκεια καὶ ὀργὴ ἐξέλιπεν ἀπὸ τῆς ψυχῆς του.

— Ἄκουσον, Μαρία. Ὁ τρῶπος δι' οὗ ἐφέρθη καὶ φέρεται πρὸς με δὲν μοὶ ἐπιτρέπουσι ν' ἀμ-

φιβάλλω. Καὶ οὐ μόνον οἱ λόγοι του, ἀλλὰ καὶ αἱ πράξεις του μοὶ ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἔμεινε ὁ φίλος τῆς παιδικῆς ἡμῶν ἡλικίας. Νομίζεις ὅτι προσποιεῖται τάχα; Ἐστῶ! τί θὰ δυνήθῃ νὰ μᾶς κάμῃ;

— Ἐ! τίς οἶδε; . . .

— Τίς οἶδεν; Οἶδα ἐγώ! Νομίζεις σὺ ὅτι δύνανται νὰ καταστῇ ἡμῶν πρόξενος κακοῦ;

— Τῷ ὅτι . . . ἀγνοῶ . . . ἀλλὰ πιθανὸν νὰ εὕρῃ τρόπον νὰ μᾶς βλάβῃ.

— Ἄφες αὐτά, εἶναι παιδαριώδη. Ἄλλως τε αὐτὸς ὁ ἴδιος μοὶ ἐνεχείρισε τὰ χρήματα. Πρέπει καὶ ἐγὼ ἰδιοχειρῶς νὰ τῷ τὰ ἀποδώσω.

Ἡ Μαρία δὲν προσέθηκε τίποτε. Ἄλλ' ἡ σιγὴ της δὲν ἐδήλου ὅτι ἐπέισθη πληρέστατα.

Ἦτο τότε ἡ ἐποχὴ τῆς συγκομιδῆς. Ὁ δὲ Φραγκίσκος, καταστάς καὶ πατὴρ, ἔφερε κεχαραγμένην ἐν τῷ μετώπῳ τὴν εὐτυχίαν.

Ὁ Μάζος ἴστατο παρὰ τὴν θύραν τοῦ ξενοδοχείου του μετὰ τινῶν πελατῶν του, οἵτινες ἦσαν οἱ πρόην φίλοι τοῦ Φραγκίσκου οἱ παρασύραντες αὐτὸν εἰς τὰς παρεκτροπὰς καὶ γελάσαντες ἐπὶ τῇ ἐπανάδῳ του εἰς τὴν εὐθείαν. Ἡ καλὴ πρὸς αὐτοὺς συμπεριφορὰ τοῦ Μάζου, συνέτεινε ὥστε νὰ θαμάζωσιν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ του καὶ νὰ τῷ ἀφίνωσι κέρδη. Ὁ Μάζος εἶδε μακρόθεν ἐρχόμενον τὸν σύζυγον τῆς Μαρίας καὶ ἐνόησεν ὡς ἐξ ἐνστικτοῦ ὅτι ἐρχεται πρὸς αὐτόν.

Πρὸ πολλοῦ περιέμενε τὴν στιγμήν ἐκείνην καὶ ἠτομάζετο νὰ τὸν δεχθῇ. Ἐπὶ τῆς συνεντεύξεως ἐκείνης, ἐθάσιζεν ὁ Μάζος ἅπαν τὸ σχέδιόν του, πᾶσας τὰς ἐλπίδας του. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐρριψε βλεῖμα τίγρεως κατὰ τοῦ Φραγκίσκου, ἀλλ' ἀμέσως συνῆλθεν ἐν ἑαυτῷ, προσλαβὼν φυσιογνωμίαν φιλικὴν καὶ χαρίεσταν.

— ὦ! ὦ! εἶπεν ἐν τούτοις τοῖς παρισταμένοις. Ὁ Φραγκίσκος ἐρχεται! Πῶς ἠδυνήθη ν' ἀφήσῃ ἐπὶ στιγμήν τὰς γλυκύτητας τῆς συζύγου του;

Οἱ ἀκροαταὶ ἐγέλασαν βροντωδῶς καὶ ὁ Φραγκίσκος εὐρέθη ἐνώπιον ἐξ στομάτων ἠνεωγμένων.

Εἷς ἐξ αὐτῶν ἐπανελάθεν ὡς ἰδίαν ἀστεϊότητα τοὺς λόγους τοῦ Μάζου.

— "Ω! ὦ! ἐφώνησε, σὺ εἶσαι Φραγκίτικε; Πῶς ἠδυνήθης νὰ ἐκφύγῃς ἀπὸ τοῦ φουστανίου τῆς συζύγου σου;

Ὁ Φραγκίσκος ἀπετέφρωσε αὐτὸν διὰ βλέμματος δηλητηριώδους ἤξατο δὲ λογομαχία ζωηρὰ μεταξὺ ἀμφοτέρων. Ὁ Μάζος ἀθώρει παρενέβη καὶ τὰ πάντα ἐπανήλθον εἰς τὴν γαλήνην.

— Ἐμπρός, εἶπε τότε ὁ Μάζος εἰτερχόμενος εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν του, δὲν μένει ἄλλο νῦν πρὸς νὰ συγκροδῶμεν πάντες τὰ ποτήρια. Ὁλὸν κερᾶσω ἐγώ!

Πάντες ἐδέχθησαν εὐχαρίστως. Ἄλλ' ὁ Φραγκίσκος λαβὼν κατὰ μέρος τὸν Μάζον, τῷ εἶπε χαμηλοφώνως.

— Ἦλθον νὰ συνομιλήσωμεν κατ' ἰδίαν καὶ βιάζομαι νὰ ἀπέλθω.

— Ἐ! καὶ τοῦτο τάχα ἐμποδίζει νὰ κενώσωμεν ἓν ποτήριον οἴνου;

— Σοὶ φέρω τὰ χρήματα, ἄπερ σοὶ ὀφείλω.

— "Ω! . . . διατί τόση βία; . . . Ἄλλοτε, ἄλλοτε ὁμιλοῦμεν περὶ τούτου.

— "Ὅχι· ὄχι· δὲν πίνω ἂν δὲν λάβῃς τὰ χρήματά σου.

— Ἔστω λοιπὸν, εἶπεν ὁ Μάζος. Εἶτα στραφεῖς πρὸς τοὺς περιστῶτας.

— Μίαν στιγμὴν κύριοι καὶ ἐπανερχόμεθα, τοῖς εἶπε.

Ὁ Μάζος καὶ ὁ Φραγκίσκος εἰσήλθον εἰς παρακείμενον δωμάτιον, ἔνθα ὁ τελευταῖος ἤξατο ἀριθμῶν τὰ νομίσματα.

— Εὐχαριστῶ, τῷ εἶπεν ὁ Μάζος μετ' ἀδιαφορίας λαμβάνων καὶ ρίπτων αὐτὰ εἰς τὰ θυλάκιά του χωρὶς νὰ τὰ ἀριθμήσῃ.

— Ἐγὼ ὀφείλω νὰ σὲ εὐχαριστήσω, ἀπήντησεν ὁ Φραγκίσκος, διότι δανείζω με τὰ χρήματα ταῦτα, μοὶ ἔκαμες σπουδαίαν ἐκδούλευσιν.

Ὁ Μάζος διέκοψεν αὐτὸν γελῶν:

— Μὴ ὁμιλοῦμεν πλέον περὶ αὐτοῦ. Ἄν ἐγὼ σοὶ ἔκαμα μικράν τινα ἐκδούλευσιν, σὺ ἠδυνήθης νὰ μοὶ τὴν ἀποδώσῃς μετ' ἄλλης μεγαλητέρας.

— Ἐγὼ; εἶπεν ὁ Φραγκίσκος ἀπορῶν. Ποίως ἄλλης;

Καὶ ὁ Μάζος μὲ ὕφος ἀφελές καὶ φιλόγαθον,

— Νυμφευόμενος τὴν Μαρίαν, ἀπήντησε, μοὶ ἔκαμες ἐκδούλευσιν.

— Δὲν ἐνοῶ, εἶπε οὐσπῶν τὰς ὀφρῦς ὁ Φραγκίτικος.

— Βέβαια· διότι ἂν σὺ δὲν ἠγάπας αὐτὴν καὶ δὲν ἀντηγαπᾶσο, ἐπομένως δὲν τὴν ἐνυμφεύεσο, θὰ τὴν ἐνυμφεύοιμι ἐγὼ, καὶ θὰ ἐπραττον τὴν μεγίστην τῶν ἀνοησιῶν. . . "ὦ! ἐξηκολούθησεν ὁ Μάζος βλέπων τὴν δυσἀρέσκειαν ἧτις ἤρξατο ἀνατέλλουσα εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Φραγκίσκου, δὲν ἐνοῶ μὲ τοῦτο νὰ εἶπω τι προσβάλλον τὴν καλοκάγαθον ἐκείνην νέαν. Τοῦτο λέγων ἀφορῶ εἰς ἐμὲ αὐτόν. Ὁλὸν δὲ δυστύχημα καὶ δι' αὐτὴν ἔτι ἂν μὲ ἀπέκτα σύζυγον. Ἐγὼ δὲν γινώσκω νὰ φέρω τὸν ζυγὸν τοῦ ὕμεναίου καὶ οὐδὲν ἄλλο εὐρίσκω γλυκύτερον τοῦ ἀγάμου βίου. Νὰ πηγαίνω, νὰ ἔρχομαι, νὰ μένω οἶκοι, νὰ ἐξέρχωμαι, νὰ διασκεδάζω μὲ φίλους, νὰ κάμω τρέλλας τινὰς ἐν ἀνάγκῃ καὶ νὰ μὴ ἔχω προϊσταμένους ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου, ἰδοὺ ἡ εὐτυχία μου. Ἐπὶ τινὰ στιγμὴν μὲ κατέλαβεν ἡ τρέλλα τοῦ γάμου. Φαντάσθητι ἂν ἐγὼ ἠδυνάμην νὰ κανονίσω τὸν βίον μου ὅπως ἐπράξεις σὺ, ὅστις δὲν ζῆς ἢ διὰ τὴν οἰκίαν σου καὶ τὴν σύζυγόν σου καὶ δὲν παύεις ἐργαζόμενος ἀκαμάτως.

Ὁ σύζυγος τῆς Μαρίας ἔσχε τὴν ἀδυναμίαν νὰ ἐρυθρίασῃ ὀλίγον.

— Ἀκούων σε, εἶπε, τρίτος τις θὰ ὑπέθετεν ὅτι ἐγὼ κατήντησα δούλος τῆς συζύγου μου.

Καὶ ὁ πονηρὸς Μάζος,

— Δὲν λέγω τοῦτο, ὑπέλαβε. Πέπεισμαι ὅτι ἐκουσίως σὺ πράττεις ὅτι πράττεις, καὶ σὲ

ἐπαινῶ μάλιστα διὰ τοῦτο. Βεβαίως σὺ δὲν εἶσαι ἐξ ἐκείνων, οἵτινες γίνονται ὑποπόδιον τῶν ποδῶν τῆς συζύγου ἢ τῆς πενθερᾶς των.

— "Ὅχι βέβαια!

— Καὶ ἂν σὺ ἐγκατέλειπες τοὺς φίλους πάντας καὶ τὸν κόσμον καὶ ζῆς βίον ἀναχωρητοῦ, τοῦτο πράττεις διότι οὕτω σοὶ ἀρέσκει, ἀκούμενος εἰς τὴν συναναστροφὴν τῆς συζύγου καὶ εἰς τὰ ἐν τῷ κτήματι τοῦ Προνέτη ἔργα σου. Ἐγὼ πάντοτε σὲ ὑπερασπίζω ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο, ὅτε οἱ ἄλλοι σὲ ψέγουσι καὶ σὲ χλευάζουσιν ὡς κτασιάντα ἔρμαιον τῶν δύο γυναικῶν.

— Ἄ! οὕτω λέγουσι λοιπὸν; διέκοψεν αὐτὸν ὁ Φραγκίτικος, εἰς οὗ τὴν καρδίαν ἀφύπνιζετο ὁ παλαιὸς ἄνθρωπος, ὅστις ἐξελάμβανε ταῦτα ὡς προσβολὰς κατὰ τῆς ἑαυτοῦ τιμῆς;

— Ἐ! δὲν πρέπει νὰ διδῆς ἀκρόασιν εἰς τὰ τοιαῦτα. Ἄφες νὰ λέγωσιν οἱ ἄλλοι, σὺ δὲ πράττε ὡς βούλει. Ἀφοῦ εὐρίσκεις εὐχαρίστησιν ἐν τῇ ὁδῷ ἣν ἐξέλεξας, ἐξακολουθεῖ βαδίζων αὐτήν.

Ὅποῖον παράδοξον μίγμα ἀντιφάσεων εἶναι ὁ ἄνθρωπος! Τὸ ἀληθές εἶναι ὅτι ὁ Φραγκίτικος εὗρε τὴν εὐτυχίαν του ἐν τῷ βίῳ δι' ἐξελέξατο. Καταγινόμενος εἰς τὰ καθήκοντά του μόνον, μακρὰν τῶν ἐλαττωμάτων τῆς νεότητος, ἦν ὅπως εὐτυχής. Καὶ ὁμοίως κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀκούων τοὺς λόγους ἐκείνου, ἠθάνθη μετάνοιαν διότι ἐβίου οὕτως. Ἐνόμισεν ὅτι ἐποίησε θυσίαν τινὰ ζῶν καλῶς καὶ ἠσθάνθη ἑαυτὸν ταπεινωθέντα.

— Βεβαίως μοὶ ἀρέσκει ὁ βίος αὐτός καὶ θὰ τὸν ἐξακολουθήσω μ' ὄλας τὰς ἐρεσχελίαις τῶν ἀργῶν τοῦ χωρίου.

— Καὶ πράττεις καλῶς, προσέθηκεν ὁ Μάζος. Ὅφειλεις δὲ νὰ τὸ πράξῃς χάριν τῆς Μαρίας καὶ τῆς Μαγδαληνῆς, αἵτινες τόσῳ γενναίαι ἐφάνησαν μαζί σου, καὶ τόσῳ καλά.

Τὸ νὰ τῷ ὑπομνήσῃ ὅτι ὀφείλει τὴν τύχην

τοῦ ταῖς δύο γυναίξει, τὸ νὰ τῷ ὑποδείξῃ ὅτι ἦτο ὑποχρέωσις νὰ ζῆ ὡς ἔζη, ἦν τέχνη λεπτή, τείνασα νὰ διεγείρῃ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Φραγκίτικου ἀποστροφὴν εἰς τὰ καθήκοντά του.

— Ἄλλὰ, ἔσπευσε νὰ προσθήσῃ ὁ Μάζος, τοῦτο δὲν ἐμποδίζει νὰ πίνωμεν μετὰ τῶν καλῶν αὐτῶν φίλων τὸ ποτήριόν μας. Ἐλθέ, Φραγκίτικε.

(ἀκολουθεῖ)

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΒΙΣΜΑΡΚ

— 0 —

Ὁ Βίσμαρκ ὑπῆρξε ποτὲ γραφεὺς Βίρηννοδίκου ἐν Βερολίνῳ. Ἡμέραν τινὰ, ἐξετάζων μάρτυρά τινα, ὅστις ἐφέρετο αὐθαδῶς πρὸς αὐτόν, ὠργίσθη καὶ, μὴ δυνάμενος νὰ χαλιναγωγῆσῃ τὸν εὐρέθειστον ἑαυτοῦ χαρακτήρα, ἐφώνησεν ἐνώπιον τοῦ προϊσταμένου του:

— Κύριε! προσέχετε εἰς τὰς ἐκφράσεις σας, διότι ἄλλως τε θὰ σὰς πετάξω ἔξω κλωτσαῖς!

Ὁ Βίρηννοδίκης, θωπεύσας τὸν ὑπάλληλόν του Βίσμαρκ εἰς τὸν ὦμον:

— Κύριε, τῷ εἶπεν, οὐχὶ σεῖς, ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι ἐκείνος, ὅστις δύναμαι νὰ τὸν πετάξω ἔξω. . .

Ὦ; νὰ τῷ ἔλεγε: «Σὺ εἶσαι ὑποδέσπτερος· ἐγὼ εἶμαι ὁ ὀφείλων νὰ τιμωρῶ τοὺς ἀτακτοῦντας».

Ἡ ἐξέτασις ἐξηκολούθησεν ἄλλ' ὁ μάρτυς αὐθαδιάζει καὶ αἰθίς.

Ὁ Βίσμαρκ ἀνορθοῦται καὶ φωνάζει:

— Κύριε! ἂν δὲν προσέχετε εἰς τοὺς λόγους σας, σὰς πετῶ ἔξω κλωτσαῖς διὰ τοῦ κυρίου Βίρηννοδίκου!

Ὁ Βίρηννοδίκης ἐγένετο πορφυροῦς ἐξ ὀργῆς νοήσας τὸν σαρκασμὸν τοῦ Βίσμαρκ.

Ὁ Δουξ Ἐρνέστος Β'. τῆς Γόθας ἐμέμμετο

ένώπιον τοῦ Βίσμαρκ τοὺς ἀπονέμοντας τὰ παράσημα τοῦ κράτους τοῖς πᾶσι μετὰ πολλῆς εὐκολίας.

Ὁ Βίσμαρκ μετὰ πολλῆς ἐτοιμότητος τῷ ἀπάντησεν.

— Ἐν ἐκ τῶν δύο. Ἡ ἀπονέμεται τὸ παράσημον εἰς ἄνθρωπον ἀξίας, καὶ τότε δὲν πρέπει νὰ μέμψετε τὴν τοιαύτην ἀπονομὴν, ἢ ἀπονέμεται αὐτὸ ἀπλῶς χάριν ἀβροφροσύνης, ὡς ἀπενεμήθη εἰς ἐμὲ καὶ τὴν Ἰμ. Ὑψηλότητα. Ἀλλὰ τότε ἡμεῖς δὲν πρέπει νὰ ἔχωμεν διὰ τοῦτο παράπονον.

Ὁ πρίγκιψ Βίσμαρκ, ὅστις κέκτηται καὶ βαθμὸν στρατιωτικόν, κατὰ τὸν τελευταῖον μεταξὺ Πρωσσίας καὶ Γαλλίας πόλεμον, εὐηρεστεῖτο νὰ συνομιλῇ μετὰ τῶν ἀπλῶν στρατιωτῶν καὶ ὑπαξιωματικῶν. Ἀκούσας μὲ τῶν ἡμερῶν ὅτι δεκανεὺς τις Ἰσραηλίτης, Μάρκος τὸ ὄνομα, ἐμάχετο μετὰ πολλῆς ἀνδρίας καὶ γενναιότητος, πλησιάσας αὐτὸν τῷ εἶπε:

— Δύνασθε νὰ ἐκλέξητε ἢ τὸ παράσημον τοῦ σιδηροῦ σταυροῦ, ἢ δῶρον ἐκ 35 ταλλήρων. Τί προτιμᾶτε;

Ὁ ὑπαξιωματικὸς ἠρώτησεν ἀφελῶς,

— Ἐξοχώτατε, πόση εἶναι ἡ ἀξία τοῦ παρασήμου;

Ὁ Βίσμαρκ γελάσας τῷ ἀπεκρίθη:

— Μόλις ἀξίζει ἐν τάλληρον.

— Τότε, προσέθηκεν ὁ ὑπαξιωματικὸς, παρακαλῶ νὰ μοὶ δοθῇ τὸ παράσημον καὶ ἡ διαφορὰ τῶν 35 ταλλήρων, ἥτοι ὑπόλοιπον ἐκ ταλλήρων 34.

Ὁ πρίγκιψ Βίσμαρκ, θαυμάσας τὴν εὐφυΐαν καὶ τὸ κερδοσκοπικὸν πνεῦμα τοῦ Ἰσραηλίτου, οὐ μόνον τῷ παρεχώρησεν ὅ,τι ἐζήτη, ἀλλὰ καὶ τὸν προεβίβασε, διορίσας αὐτὸν ἐν τινὶ θέσει εἰς τὸ λογιστικὸν ταῖμα.

ΑΡΑΒΙΚΟΝ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ

Ὁ Φαδὲλ ὑπῆρξε πρωθυπουργὸς τοῦ διασήμεου Καλίφου Ἀτροῦν-ἐλ-Ρασίδ, ὃν ἔπειτα ἀφῆκεν εἰς τὴν θέσιν τοῦ ὁ Καλίφης Ἀμίν. Ἐκτελῶν ὁμως τὰ ἑαυτοῦ καθήκοντα ὁ Φαδὲλ, δυσηρέστησε μεγάλως τὸν διάδοχον τοῦ θρόνου Ἀλ-Μαμουν, διόπερ, ἅμα τούτου ἀνεληθόντος ἐπὶ τοῦ θρόνου, ὁ Φαδὲλ ἐκρύβη ἐν Βαγδάτῃ. Ἀνακαλυφθεὶς ὁμως, συνελήφθη καὶ ἤχθη εἰς Μερὸν ἐνώπιον τοῦ Καλίφου. Ἡρώτησεν αὐτὸν ὁ Ἡγεμὼν τίνι τρόπῳ ἀνεκαλύφθη. Ὁ δὲ Φαδὲλ διηγήθη αὐτῷ τὰ ἑξῆς.

Βαρυθεὶς νὰ μένω ἀενάως ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ, ἀπεράσισα νύκτα τινὰ νὰ ἀπέλθω αὐτῆς, ἵνα δὲ μὴ ἀναγνωρισθῶ, ἔλαβον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου σάκκον ἀχύρου. Καθ' ὃδὸν συνήντησα δύο ἀνθρώπους, ἕνα πεζὸν καὶ ἕτερον ἔριππον. Ὁ πεζὸς ἀνεγνώρισέ με πάραυτα καὶ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ἀνεκοίνωσε τῷ ἐρίππῳ. Ἐγὼ τότε ρίπτω πρὸ τοῦ ἵππου τὸν σάκκον τοῦ ἀχύρου καὶ φεύγω. Ὁ ἵππος τρομάξας ρίπτει τὸν ἀναβάτην ἐνῶ δὲ ὁ πεζὸς (ὅστις ἦν ὁ ὑπηρέτης τοῦ ἐρίππου) ἐβοήθει τὸν κύριόν του νὰ ἐγερθῇ, εἰσῆλθον εἰς τὴν πρώτην τυχοῦσαν οἰκίαν, ἥτις ἦτο γραίας τινός, ἣν παρεκάλεσα νὰ με κρύψῃ. Αὕτη μ' ἐκρυψεν ἐντὸς σιτοβολῶνος. Μετ' οὐ πολὺ ἤκουσα τὴν φωνὴν τοῦ ἐρίππου, ὅστις εἰσελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν με κατεζήτη. Ἐτρεμον ἐκ τοῦ φόβου! Ἡ γυνὴ ὁμως ἀπάντησεν αὐτῷ ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὅστις εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἦν ὁ ἀνεψιός της, ὅστις, γυμναθεὶς ὑπὸ τῶν ληστῶν, ἐκρύβη ὡς αἰδούμενος νὰ ἐμφανισθῇ γυμνός. Ὁ ἵππεὺς ἐπίστρεψε τὸν μῦθον καὶ ἀπῆλθεν. Ἐφυγον τότε ἐγὼ κάκειθεν, φοβούμενος νὰ μείνω, καὶ ἔσπευσα νὰ εἰσέλθω εἰς παρακείμενον μέγαρον, οὗτινος ἡ θύρα ἦν ἀνοικτή. Ἄμα εἰσῆλθον, βλέπω

ἐνώπιόν μου, τίνα νομίζετε;... αὐτὸν τὸν διώκτην μου, Σαδὲκ καλούμενον, ὅστις με ἀνεγνώρισε πάραυτα καὶ μοὶ εἶπε:

— Τί ζητεῖς ἐδῶ;

— Ἄσυλον καὶ προστασίαν, ἀπάντησα.

Ὁ Σαδὲκ ἐσκέφθη ἐπὶ μικρόν. Εἶτα μοὶ εἶπεν:

— Ἀκολουθήσον με.

Μὲ ὠδήγησεν εἰς τὸ ἐστιατόριον καὶ μοὶ εἶπε νὰ καθῆσω.

— Ἀλλὰ... παρετήρησα, πῶς θὰ τολμήσω νὰ συμφάγω μετὰ σοῦ;

— Μετὰ πάσης ἐμπιστοσύνης, ἀπάντησε, βασιζόμενος ἐπὶ τῇ γενναιότητί μου.

Τῷ ὄντι, ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας μ' ἐξένισεν εὐγενέστατα καὶ εἶτα μοὶ εἶπε νὰ ζητήσω ἄσυλον ὅπου θέλω χωρὶς τὸ παράπαν νὰ φοβῶμαι αὐτόν.

Μετέβην λοιπὸν παρά τινι πλουσίῳ ἐμπόρῳ, ὅστις ὤφειλε τὰ πλοῦτη του εἰς τὴν προστασίαν ἢν ἄλλοτε τῷ παρέσχον. Μὲ ὑπεδέχθη φιλικώτατα. Ἄμα ὁμως ἡ ἡμέρα ἀνέτειλε, με παρέδωκεν εἰς χεῖρας τῶν καθάσιδων, οἵτινες με ὠδήγησαν δέσμιον ἐνταῦθα.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Καλίφης, οὐ μόνον ἐσυγχώρησε τὸν Φαδὲλ, ἀλλὰ ἐτήρησεν αὐτὸν εἰς θέσεις ὑψηλάς. Εἶτα ἐδωρήσατο ποσὸν τι τῇ ἀποκρυψάσῃ αὐτὸν γραίᾳ, τὸν δὲ ἀγνώμονα ἔμπορον ἐξώρισε παραχρῆμα ἐκ Βαγδατίου.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

— 0 —

Ὁμιλοῦται διάφοροι γλώσσαι. — Ὁ διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου τοῦ τῶν Παρισίων προστείου ἀγ. Γερμανοῦ, ἔγραψεν ἐπὶ τῆς θύρας του τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν.

« Ἐνταῦθα λαλοῦνται ἡ Ἀγγλική, ἡ Ἰσπανικὴ, ἡ Ἰταλικὴ καὶ ἡ Γερμανικὴ. »

Δόρυδος τις ἀφίκετο ἐσχάτως εἰς τὸ ρηθὲν

ξενοδοχεῖον μεθ' ἀπάντων τῶν ἐπίπλων του: Ὁμίλει δ' εὐτυχῶς τὴν γαλλικὴν ὅσον ἤρκει νὰ συνεννοηται. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἤθελε νὰ ζητήσῃ διαφόρους παρὰ τοῦ ξενοδόχου πληροφορίας καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκφρασθῇ καθαρῶς, εἶπε τῷ ξενοδόχῳ:

— Ποῦ εἶναι λοιπὸν οἱ διερμηνεῖς σας οἱ λαλοῦντες τὰς διαφόρους γλώσσας;

— Οἱ διερμηνεῖς; ὑπέλαβεν εἰπὼν ὁ ξενοδόχος. Διερμηνέα οὐδένα ἔχομεν.

— Τίνες λοιπὸν λαλοῦσι τὰς διαφόρους γλώσσας;

— Οἱ ταξειδιῶται, ἀπάντησεν ἀφελῶς ὁ ξενοδόχος.

— 0 —

Ἱστορία τοῦ ζύθου. — Ἐν Γερμανίᾳ, ἔνθα τὰ πάντα καθίστανται ἀντικείμενα σπουδῆς καὶ ἐρεύνης, ἐξεδόθη ἀρτίως βιβλίον περὶ ζύθου. Ἐν αὐτῷ περιέχονται πολλὰ ἀξιοπεριεργα. Ἐξ αὐτῶν σταχυολογοῦμεν τὰ ἐξῆς:

Ὁ Ἡρόδοτος, ὁ Πλίνιος καὶ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης λαλοῦσι περὶ ποτοῦ ἐρεθιστικοῦ κατασκευαζομένου ἐκ κριθῆς. Ὁ ζύθος ἦτο γνωστὸς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. Οἱ ἀρχαιότεροι τῶν λαῶν ἐποιοῦντο χρῆσιν αὐτοῦ. Δίων ὁ Κασσιος λέγει ὅτι οἱ Πάννονες, λαὸς παραδουναβίος, κατασκεύαζον ποτὸν μεθυστικὸν διὰ κριθῆς καὶ κέγγρου.

Κατὰ τὸν Ἀμνιανὸν ὁμοῖον ποτὸν ὑπῆρχεν ἐν Ἑλλυρίᾳ. Ὁ Τάκιτος λαλεῖ περὶ τῶν τότε Γερμανικῶν λαῶν, οἵτινες ἐμεθύσκοντο πίνοντες οἶνον, κατασκευαζόμενον ἐκ κριθῆς καὶ σίτου. Ὁ Πλίνιος λέγει ὅτι οἱ δυτικὸι λαοὶ ἐμεθύσκοντο δ' εὐρωτιῶντος σίτου.

Οἱ Ἕλληνες ἐγίνωσκον τὸν ζύθον. Ὁ Ἀριστοτέλης ὁμιλεῖ περὶ τῆς ἐξ αὐτοῦ προερχομένης μέθης. Ὁ Θεόφραστος καλεῖ αὐτὸν οἶνον κριθῆς.

Ἡ τοῦ ζύθου χρῆσις εἰσῆχθη εἰς Γαλλίαν καὶ Ἰσπανίαν καὶ ἐκλήθη παρὰ τῶν Ρωμαίων Cernogia ἥτοι « καρπὸς τῆς Δήμητρος. » Τὸ

ὄνομα τοῦ ζύθου (birra) παράγεται ἐκ τοῦ Σαξωνικοῦ bere, ὅπερ δηλοῖ κριθήν. Κατὰ τὸν μεσαιῶνα ἐγένετο τόση τοῦ ζύθου χρῆσις, ὥστε Γερμανός τις χρονογράφος λαλεῖ περὶ λιμοῦ ἐπελθόντος συνεπεία τῆς καταχρήσεως τοῦ ζύθου καὶ τῆς τούτου ἕνεκεν μεγάλης καταναλώσεως τοῦ σίτου.

Ἐπάρχει ᾧδὴ γραφεῖσα κατὰ τὸν Π'. αἰῶνα ὑπὲρ τοῦ ζύθου.

Ὁ ζύθος ἐπὶ τέλους ἔχει καὶ αὐτὸς τὴν ἱστορίαν του, ἱστορίαν μάλιστα ἱκανῶς περιεργον.

—ο—

Μειδιῶν ἐτοιμοθάνατος. — Ἐν τῇ πόλει Ρ... κύριός τις ἐψυχορράγει σχεδόν. Ἐζήτησε λοιπὸν τὸν ἱερέα, ὅστις ἔσπευσε νὰ ἐξομολογήσῃ αὐτόν. Ἐνῶ ὁ ἱερεὺς ἐξήντηλε τὴν εὐγλωττίαν του, ὅπως πείθῃ αὐτόν περὶ τῆς μελλούσης ζωῆς καὶ προετοιμάσῃ αὐτόν διὰ τὸ μέγα ταξίδιον, παρετήρησεν ὅτι ὁ ἐτοιμοθάνατος ἐμειδία.

— Διατί γελᾷς, τέκνον μου; ἠρώτησεν αὐτόν ὁ ἱερεὺς.

— Γελῶ, ἀπεκρίθη ὁ ἀσθενής, σκεπτόμενος τί μοῦτρα θὰ κατεβάσῃ αὔριον ὁ σπητινοικοκύρη; μου, ὅταν μάθῃ τὸν θάνατόν μου. Σημειώσατε, πάτερ, ὅτι τῷ ὀφείλω δλοκλήρου ἔτους ἐνοίκια.

—ο—

Πῶς ἀποσοβεῖται τὸ ψῦχος. — Ὁ Λουδοβίκος ΙΣΤ'. μετέβαινε ψυχρὰν τινὰ ἡμέραν ἀπὸ Βερσαλιῶν εἰς Παρισίους, ὅτε καθ' ὁδὸν συνήντησε νεανίαν ἐλαφρότατα φέροντα ἱμάτια, καὶ τοιαῦτα οἷα φέρομεν τὸ θέρος κατὰ τὰ κυνικὰ κάμματα.

— Πῶς; εἶπεν ὁ βασιλεὺς τῷ νεανίᾳ ἐκείνῳ, ἐγὼ φέρω τόσῃ βαρέα ἐνδύματα καὶ αἰσθάνομαι ψῦχος δριμύ, σεις δὲ μὲ τόσῃ ἐλαφρὰ ἐνδύματα δὲν κρούνετε;

— Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ὁ νεανίας, ἀν θέλετε νὰ μὴ κρούνετε, πράττετε ὡς, πράττω ἐγώ.

— Δηλαδή;

— Φορεῖτε ὅλα τὰ ρούχα τὰ ὁποῖα ἔχετε.

—

— *Τὰ διαλύγια ἐν Γαλλίᾳ.* — Ἐκ τινος στατιστικῆς πληροφοροῦμεθα ὅτι ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τὸ 1879 συνέβησαν 2174 διαζύγια τῇ αἰτήσῃ γυναικῶν καὶ 307 τῇ αἰτήσῃ ἀνδρῶν. Ἐκ τούτου ἐξάγεται ὅτι αἱ γυναῖκες εὐκολότερον ζητοῦσι διαζύγιον ἢ οἱ ἄνδρες. Καὶ εἶναι φυσικώτατον. Εὐκολότερον παραιτεῖται τις τοῦ ἀρχεσθαι ἢ τοῦ ἀρχεῖν.

—ο—

Εἰδοποίησις ἀστρία. — Ἐν τινι ἐφημερίδι τῆς Νέας Ὑόρκης ἀναγινώσκομεν τὴν ἐξῆς εἰδοποίησιν.

α Ὁ κ. Γιαζών διενεργεῖ ἐμπόριον εἰς ὃ ἐπασχολεῖ καὶ τὴν σύζυγόν του. Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὴ ἀσθενεῖ βαρέως καὶ κατὰ τὴν γνώμην τῶν ἰατρῶν μόλις θὰ ζήσῃ 17 - 20 ἔτι ἡμέρας, ὁ κ. Γιαζών ζητεῖ σύζυγον πρὸς ἀντικατάστασιν τῆς μελλούσης νὰ ἀποθάνῃ. Ἡ θήλουσα αἰ παρουσιασθῆ νὰ συνεννοηθῇ μετ' αὐτοῦ. Θέλει δὲ περιμένει αὐτὴ 2—3 ἐβδομάδας, ἄχρις οὗ τελευτήσῃ ἡ ἀσθενής. Ἄν δὲ τυχὸν ἰαθῇ ἡ νοσοῦσα, ὁ κ. Γιαζών θέλει ἀνταμείψῃ τὴν ἀπώλειαν τῶν τριῶν ἐβδομάδων τῆς παρουσιασθησομένης μελλονύμφου, ἥτις δὲν συνῆψε γάμον ἕτερον περιμένουσα αὐτόν, λίαν γενναίως.

Καὶ τί δὲν δύναται τις ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὰς ἐφημερίδας τῆς Ἀμερικῆς!

—ο—

Ἡλεκτρικὸν φυτόν. — Ἐσχάτως ἐγένετο ἐν Ἀμερικῇ περιεργὸς ἀνακάλυψις φυτοῦ, ἔχοντος αὐτόχρημα ἠλεκτρικὰς ιδιότητες. Πειρώμενός τις ν' ἀποκόψῃ κλώνον ἐκ τοῦ θάμνου

τούτου, αἰσθάνεται κατὰ τὴν χεῖρα τοιοῦτον κλονισμόν, οἷον ἤθελε προξενήσῃ ἠλεκτρικὴ μηχανή. Φυσικός τις ἄγγλος ἠθέλησε νὰ κατανοήσῃ τὸν βαθμὸν τῆς ἐκτάσεως τῆς ἠλεκτρικότητος ταύτης. Τὸ φυτόν τοῦτο ἐπὶ μικρᾶς βελόνης πυξίδος, ἐπτὰ ἢ ὀκτὼ βήματα ἀπεχούσης, ἐπέδρασεν, ἡ δὲ ἐπίδρασις αὐτὴ ἦτο ἀνάλογος πρὸς τὴν ἀπόστασιν· διότι ὅσῳ ἐπλησίαζε τις τὴν βελόνην πρὸς τὸν θάμνον, τοσοῦτῳ αἱ κινήσεις αὐτῆς ἐγίνοντο βιαίτεραι· ὅτε δὲ ἡ πυξίς ἐτέθη ἐν τῷ μέσῳ τῶν φύλλων τοῦ δενδρυλλίου, ἡ βελὸν ἤρχισε νὰ περιστρέφεται σφοδρῶς.

Οὐδὲν ἴχνος σιδήρου ἢ ἄλλων μαγνητικῶν μετάλλων εὐρίσκετο ὑπὸ τὴν ρίζαν τοῦ θάμνου ἢ ἐκεῖ πλησίον· ὥστε ἡ ιδιότης αὕτη ἀνήκει εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ φυτόν.

Προσθετέον δὲ, ὅτι ἡ ἐπίδρασις τοῦ φαινομένου ποικίλει κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας. Τὴν νύκτα ἡ ιδιότης αὕτη εἶναι ἀφανής· φθάνει δὲ εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν εἰς τὰς δύο μετὰ μεσημβρίαν. Αὐξάνει πρὸς τούτους ἡ δύναμις τῆς ἠλεκτρικότητος ἐν καιρῷ θελλώδει, καὶ βεβαιούται, ὅτι οὔτε πτηνόν, οὔτε ἔντομον δύναται νὰ παραμείνῃ ἐπὶ τοῦ ἠλεκτρικοῦ τούτου φυτοῦ.

Εἰς τὴν μικρὰν κόρην τοῦ φίλου μου Π.....

Βρέφος ἀθῶον, διατί εἶς' ὄλον εὐθυμία;
 ὦ! διατί χαρμόσυνον τὰς χεῖράς σου κινεῖς;
 Μικρά μου!... δὲν σὲ ἔτυψε πνοὴ βορρᾶ ἀγρία,
 Καὶ μόνον δι' ἐν ἄθυρμα γνωρίζεις νὰ θρηγῆς;

Πόσον γλυκεῖα φαίνεσαι! πόσον ὠραία εἶσαι!
 Πῶς προκαλεῖς καὶ ἄκοντα τὰ χεῖλ' εἰς ἀσπασμούς!
 Πῶς εἰς θωπέας τέρπεσαι καὶ δι' οὐδὲν λυπεῖσαι,
 Καὶ ὄλων ἀποδέχεσαι τοὺς ἐναγκαλισμούς!

ὦ! διατί τὸ ἄθυρμα αὐτὸ μακρὰν σου ρίπτεις;
 Ὀργισθῆς ἴσως; διατί; Ἐχεις καὶ σὺ ὀργήν;
 Ἄλλ' ὄχι! μὲ προσποίησιν τὸ πρόσωπόν σου κρύπτεις,
 Εἴτ' ἀνακύνεις εὐθυμος, ἐκβάλλουσα κραυγὴν.